

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעתות צפת תרמ"א י"ג ניסן שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' שב מנחת צדיק (שם אביו ר' אביהם דול)

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קייאניא י"ד ירח אייר שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' שב מנחת צדיק (שם אביו ר' ישראל דול)

"משה" שואל מחבירו "יעקב":

אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שייך אחרת איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. גני שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהדונה"י על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן שפו – דיני שיתוף בעירוב

ה. בכל מיני מאכל משתתפין חוץ מגודגדניות שהוקשו לזרע ותבלין ופולין יבשים ולא בעלי בצלים שלא גדלו אורך הזרת ולא בכמהין ופטריות ולא בכפניות ולא בעדשים ולא בחטים ושעורים ולא בירק שהוא בשיל ולא בשיל ולא במים לבדם ולא במלה לבדו אבל אם עירבם יחד משתתפין בהם ויש אומרים דדוקא כשנתן לתוכן שמן ויש אומרים שמעריבין בתבלין:

ו. כל דבר שרגילים ללפת בו את הפת שיעורו ללפת בו פת הנאכל לשני סעודות וכל שאין מלפתין בו הפת שיעורו כדי לאכול ממנו ב' סעודות ובשר חי לא הוא ליפתן וצריך כדי שיאכל ממנו ב' סעודות אבל צלי הוא ליפתן ושיעורו ללפת בו ב' סעודות חומץ הוא ליפתן וכן יין מבושל אבל יין חי לא הוא ליפתן ושיעורו שתי רביעיות וכן שיעור שאר משקים:

ז. משתתפין בשני ביצים אפילו חיים בשני רמונים בחמשה אפרסקים בליטרא ירק בין חי בין מבושל בפולים לחים מלא היד בתפוחי יער מלא הקב:

ח. משתתפין אפילו באוכל שאינו ראוי לו אם ראוי לשום אדם כגון לנזיר ביין ולישראל בתרומה וכן (הנודר) מאוכל או נשבע שלא יאכלנו משתתף בו ויש אומרים דהיינו דוקא כשנדר או נשבע שלא יאכלנו אבל אם נדר או נשבע שלא יהנה ממנו אין משתתפין לו בה (ואם אמר קונם הנאתו או אכילתו עלי לכולי עלמא אין משתתף בה) (טו):

ט. אמר על ככר היום חול ולמחר קודש או קונם משתתפין לו בה שבין השמשות עדיין לא נתקדשה ודאי וראוי היתה מבעוד יום אבל אם אמר היום קונם ולמחר חול אין משתתפין לו בה שאינה ראויה עד שתחשך חצר הפתוח לשני מבואות ושיתף עם כל אחד מהם מותר עם כל אחד מהם לטלטל ממנו לחצר ומחצר לתוכו ואסור לטלטל כלים ששבתו במבוי זה למבוי האחר דרך החצר ואם לא שיתף עם שום אחד מהם הוא רגיל עם שניהם לצאת ולבוא בחול דרך עליהם אסור על שניהם ואם הוא רגיל עם האחד ועם השני אינו רגיל אותו שרגיל אסור ושאינו רגיל אינו אסור ואם שיתף עם אותו שאינו רגיל הותר הרגיל לעצמו אם שיתפו ביניהם וכן אם היה רגיל עם שניהם ושיתף עם אחד מהם מותר השני שהרי סילק עצמו ממנו ואם המבוי שרגיל בו

שיתפו ביניהם ואותו שאינו רגיל לא שיתפו והוא לא שיתף לא עם זה ולא עם זה דוחים אותו אצל שאינו רגיל ויסתלק מאותו שרגיל כדי שיהא מותר כיון שהוא אינו מפסיד בדבר שהרי לא שיתף עמהם ויש ריוח לאחרים שעל ידי זה יהיו מותרים כופין אותו על מדת סדום:

סימן שפז – שותפין במבוי צריכין לערב בחצירות. ובו סעיף אחד

א. המשתתפין במבוי צריכים לערב בחצירות כדי שלא ישכחו התינוקות תורת עירוב שהרי אין התינוקות מכירים מה נעשה במבוי לפיכך אם נשתתפו במבוי בפת סומכין עליו ואין צריכין לערב בחצירות שהרי התינוקות מכירים בפת ויש אומרים שאם לא עירבה כל חצר לעצמה אין סומכין על השיתוף אבל כשכל חצר עירבה לעצמה ואחר כך נשתתפו במבוי ולא עירבו דרך פתחים שביניהם מותרים להשתמש בחצירות שבמבוי דרך פתחים שביניהם שסומכים על שיתוף במקום עירוב ואם עירבו דרך פתחים שביניהם ולא נשתתפו במבוי מותר להשתמש החצרות במבוי שסומכים על עירוב שעירבו החצרות דרך פתחים במקום שיתוף. הגה: ויש אומרים דסומכין אשיתוף במקום עירוב אפילו לא נשתתפו אלא ביין וכן סומכין אעירוב במקום שיתוף (הלא"ש ומנכ"י פקק דק וטו). ולעיל סימן שס"ז סעיף ו' בהג"ה כתבתי דאנו נוהגין לכתחילה שלא לעשות רק שיתוף אחד בקמח ונראה לי הטעם כי עירוב שלנו שכל אחד מבני החצר נתן לשיתוף הוא כעירוב ושיתוף ביחד ולכתחילה אין לעשות יותר. והא שהצריכו שיתוף ועירוב היינו בזמן הגמרא שבני החצר לא נתנו לשיתוף רק החצר עירבו ביחד ואחד מבני החצר נתן לשיתוף אבל בכהאי גוונא לכולי עלמא אין עושין רק שיתוף אחד ואי עביד יותר ובירך עליו הוא ברכה לבטלה (דצ"י עלמו ומשונם מהר"ם שהצ"ח הניח יוסף):

סימן שפח – דין אם לא עירבו החצירות יחד וגם לא נשתתפו במבוי. ובו סעיף אחד

א. אם לא עירבו החצרות יחד וגם לא נשתתפו במבוי מותר לטלטל בכל המבוי כלים ששבתו בתוכו בין עירבו חצרות עם הבתים בין לא עירבו ולהרב רבינו משה בר מיימון (נפיק ס' מהלכות עירובין) דוקא כשלא עירבו חצירות עם הבתים אבל אם עירבו חצרות עם הבתים אין מטלטלין במבוי אלא בארבע אמות:

סי' דר'נו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". לא לפרסם לכל הידידים ובפתי פגסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמת הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.